

[Niels Helveg Petersen]

stand sige, at Folketinget egentlig ikke har en sag på bordet, for statsrevisorerne er ikke færdige med at behandle sagen og har derfor ikke gjort endeligt op, hvad der er deres syn på sagen.

Men reelt er der jo altså unægtelig en sag foran os. Justitsministeren suspenderede opkrævningen af gebyrer den 12. april i år, og nu behandler vi et lovforslag, der skal have virkning fra den 24. april.

Den diskussion, vi fører i dag, må jo blive en amputeret diskussion, for vi skal ikke, bør ikke, her i dag diskutere lovligheden af det, der er foregået. Det synes jeg at hr. Tom Behnke forsyndede sig imod. Vi skal heller ikke diskutere spørgsmålet om tilbagebetaling, netop fordi de relevante myndigheder endnu ikke har taget stilling til disse spørgsmål, og derfor er det utidigt for Folketinget på nuværende tidspunkt at blande sig i det. Den debat vil vi få senere, når statsrevisorerne, muligvis Ombudsmanden, eventuelt domstole har udtalt sig om disse spørgsmål.

Jeg vil gøre et par bemærkninger om den store post, nemlig om nummerpladerne. Jeg har hæftet mig ved, at Justitsministeriet til Finansudvalget den 23. januar 1987 giver en meget klar beskrivelse af, hvorledes Justitsministeriet opfatter denne sag. Jeg vil gerne citere direkte fra Justitsministeriets skrivelse til Finansudvalget:

»Gebyrer for nummerplader skal ikke alene dække de omkostninger, der er forbundet med fremstilling af nummerpladen og den til salget knyttede administration. Færdselslovens system med tvungen anvendelse af nummerplader og betalingen herfor må betragtes som et led i den mere omfattende kontrol med motorparken, der varetages af politiet, og som omfatter færdselsovervågning m.v.«

Justitsministeriet fortsætter sine ræsonnementer og slutter: »På denne baggrund finder Justitsministeriet, at den betaling, der skal ydes for registrering og for nummerplader, må anses for et gebyr og ikke en skat i grundlovens forstand.«

Det er en skrivelse fra 23. januar 1987. Det er muligt – det skal jo afgøres siden hen – at denne opfattelse i Justitsministeriet har været forkert og er forkert. Men man kan ikke påstå, at Justitsministeriet har skjult noget for Folketinget. Justitsministeriet har fuldstændig klart

lagt frem, hvorledes Justitsministeriet har opfattet denne situation, og lagt det klart frem for Folketingets Finansudvalg.

Det vil med andre ord sige, at det er muligt, at Justitsministeriet har befundet sig i retsvildfarelse – og det er jo faktisk temmelig alvorligt, hvis Justitsministeriet befinder sig i retsvildfarelse – men man har ikke skjult sin mulige retsvildfarelse. Den er lagt klart frem. Og derved adskiller denne sag sig fra f.eks. ambisagen, hvor det springende punkt jo er: Er Folketinget blevet informeret relevant og har fået de fulde oplysninger om de juridiske implikationer? Her har vi fået klart, tydeligt udtrykt, hvad der er Justitsministeriets opfattelse af sagen, muligvis forkert, men vi fik det i hvert fald at vide.

Så kan jeg ærgre mig over, at kritikken fra Rigsrevisionen først kommer med 5 års forsinkelse. Det er ingen kritik af Rigsrevisionen, det er en konstatering af, at der altså er gået 5 år fra det tidspunkt, og til vi nu får kritikken. Meget havde set anderledes ud, og meget havde set meget kønnere ud, hvis kritikken var kommet på et tidligere tidspunkt, eller hvis Justitsministeriet havde været lidt mere i tvivl om sin retsopfattelse og havde bedt Folketinget om at give en udtrykkelig hjemmel.

Jeg finder ikke som hr. Arne Melchior, at der er nogen modstrid i de svar, der er givet til Finansudvalget, så vidt jeg kan vurdere det. Det, der er kernen i Justitsministeriets argumentation, som jeg læser den, er jo netop, at der her er tale om et gebyr, netop fordi der er modsvarende ydelser. Det er det, der vel er kernen i Justitsministeriets argumentation, og derfor er det et gebyr og ikke skat.

Om selve lovforslaget skal jeg sige, at Det Radikale Venstre er indstillet på at støtte lovforslaget. Vi føler os også langt hen forpligtet til at gøre det, fordi de indtægter, der her er tale om, jo er en del af finanslovaftalen. Finansloven omfatter altså også en indtægtsside, og vi synes, det er rimeligt også at bære medansvar for denne indtægtsside.

For borgeren sker der nu det, at hvad der før er blevet kaldt et gebyr, nu kaldes en afgift. Beløbene er de samme, så for borgeren sker der egentlig ikke nogen forandring, men hvis vi ikke opkrævede disse nye afgifter, så skulle pengene jo findes på en anden måde. Og tager vi specielt nummerpladerne, ville det jo forholde